

Ὅσον διὰ τὴν «Ἀπιστον» τοῦ Μπράκκο, τὸ λεπτότατον αὐτό, τὸ δαντελλοειδὲς καὶ χαριτωμένον δραματάκι, τὸ ὁποῖον εἶνε ψεύτικον ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους, — μία αἰσθηματικὴ φάρσα καὶ τίποτε περισσότερον, — ἀλλὰ τόσον καλογραμμένον, τόσον διασκεδαστικὸν καὶ μὲ μίαν λύσιν τόσον ἐπιτυχή καὶ ἀπρόοπτον, δὲν ἔχομεν νὰ σημειώσωμεν παρὰ μίαν νέαν ἐμφάνισιν τῆς Δδος Κυβέλης Ἀδριανοῦ (Κομήσσης Κλάρας) ἢ ὁποία μᾶς ἐξέπληξεν. Ἡ Κομήσση Κλάρα λέγει πρὸς τὸν σύζυγόν της: «Ἄν ἦμουν σύζυγος ἄλλου, σὺ θὰ ἦσο ὁ ἔραστής μου... Εἶσαι ὁ μόνος ἄνθρωπος, μὲ τὸν ὁποῖον θὰ ἠμποροῦσα νὰ σε προδώσω.» Αὐτὰ εἰς τὸ δράμα εἶνε θεμελιώδη, καὶ ἀρκοῦν διὰ νὰ λάβετε κάποιαν ιδέαν περὶ τῆς παραδοξό-

τητος καὶ τῆς λεπτότητος τοῦ ἔργου. Μὰ τὴν ἀλήθειαν, πολὺ δύσκολα ἠθοποιὸς ἑλληνὶς θὰ ἦτο ἱκανὴ νὰ εἰσδύσῃ εἰς τοιοῦτους ψυχολογικοὺς λαβυρίνθους. Καὶ ὅμως ἡ δεσποινὶς Κυβέλη Ἀδριανοῦ ἐπανελάβεν αὐτὰ τὰ πράγματα τόσον ὠραῖα, ὥστε θὰ ὠρκίζετο κανεὶς ὅτι ἔζησε πάντοτε μεταξὺ ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι σκέπτονται καὶ συνομιλοῦν ὅπως οἱ ἥρωες τοῦ Μπράκκο!

Καὶ σημειώσατε, ὅτι ἡ Ἀπιστος «ἀνεπιβίασθη» ἐντὸς τριῶν μόνον ἡμερῶν! Εἶνε καταπληκτικὴ ἢ ταχύτης, μὲ τὴν ὁποῖαν ἐτοιμάζει τὰ ἔργα της ἢ «Νέα Σκηνή». Καὶ αὐτὸς εἶνε ἴσως ὁ μόνος λόγος, διὰ τὸν ὁποῖον οἱ μύσται της ὡσεπιτοπλεῖστον δὲν χωνεύουν καλὰ τοὺς χαρακτῆρας καὶ εἰς τὴν ἀρχὴν παρουσιάζονται ὄχι μόνον ἀμελέτητοι (αὐτὸ μ' ἓνα καλὸν ὑποβόλεα διορθόνοται) ἀλλὰ καὶ ἀμεταμόρφωτοι. Βεβαιότατα θὰ ἦσθε πολὺ ἀπαιτητικοί, ἂν ἠθέλατε ἢ Καικιλία Μπρινιὸλ νὰ μεταμορφωθῇ ἐντὸς τριῶν ἡμερῶν εἰς Κομήσσαν Κλάραν! Εὐρωπαϊαὶ συνάδελφος τῆς Δδος Ἀδριανοῦ θὰ ἠθέλε τοῦλάχιστον τρεῖς ἐβδομάδας.

Ἄλλὰ τί νὰ κάμῃ καὶ ὁ Κος Χρηστομάνος; Τὸ κοινόν μας εἶνε ὀλίγον, καὶ εἶνε ἀψίκορον, καὶ ζητεῖ ὅλο νέα. Ἐπειτα, τὰ ἔργα ποῦ ἐδόθησαν αὐτὸ τὸ καλοκαίρι, ἦσαν εὐμορφα, ἐπέτυχαν, ἀλλὰ κανὲν δὲν ἐπροκάλεσε τὴν γενικὴν ἐκείνην περιέργειαν, τὸ μέγα ἐνδιαφέρον, τὸ ὁποῖον θὰ ἐπέτρεπε νὰ παιχθῇ πολλὰς φορὰς κατὰ συνέχειαν, διότι θὰ ἠθέλε νὰ το ἰδῇ ὅλη ἡ Ἀθήνα. Ἐξ ἄλλου ἀπὸ τὰ κομψὰ καὶ κάπως ἑλαφρὰ αὐτὰ ἔργα, ἔλειπε ἡ πνοὴ τῆς μεγάλης τέχνης, τῆς μεγάλης ζωῆς. Ἄς ἐλπίσωμεν, ὅτι ἢ «Μόννα Βάννα», ἢ θαυμασίᾳ Μόννα Βάννα, τὴν ὁποῖαν πρὸ πολλοῦ ἀναγγέλλει εἰς τὰ προγράμματά του ὁ κ. Χρηστομάνος, θάναπληρώσῃ τὴν ἔλλειψιν ταύτην, καὶ διὰ τῆς μεγάλης της ἑλξεως, θὰ ξεκουράσῃ ὀλίγον τοὺς μύστας. Ἄλλ' ἄρα γε θὰ παιχθῇ; Ὑπάρχουν μεγάλα ἐμπόδια: τὰ ἔξοδα, τὰ ὁποῖα θὰ απαιτήσῃ ἢ σκηνοθεσίᾳ ἐνὸς μεσαιωνικοῦ δράματος... ἔπειτα ἢ «Νέα Σκηνή» δὲν ἔχει, βλέπετε, καμμίαν ὑποχρέωσιν πρὸς τὸν μεταφραστήν, διὰ νὰ θέλῃ νὰ τὸν εὐχαριστήσῃ. Μένει ὅμως, — καὶ αὐτὸ μᾶς κάμνει νὰ ἐλπίζωμεν, ὅτι θὰπολαύσωμεν εἰς τὸ τέλος καὶ ἐν σοβαρὸν φιλολογικὸν ἔργον, — μένει ἢ μεγάλη ὑποχρέωσις, τὴν ὁποῖαν ἔχει ἀπέναντι τοῦ κοινοῦ.